

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Έν ὁδῷ Φλέσσα, ἀριθ. 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Απὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου

Έν τῷ ἐσωτ. φρ. 8.—Έν τῷ ἐξωτ. φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί ἐστὶν ἀλήθεια; ὑπὸ Νικολάου Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ δύναμις τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου, ὑπὸ Τημ. Ἀναστασίου. — Ἑρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις. — Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, περὶ τῆς ὥφελειας, ἢ καρπούμεθα ἐκ τῆς μελέτης τῶν θείων Γραφῶν. — Αἱ ἐκδόσεις τῶν συγγραμμάτων Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, ὑπὸ Χ.Α.Π. — Ποικίλα. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 16 καὶ 23 Μαΐου. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΕΙΑ;

Ὁ μελετῶν ἐπισταμένως τὴν ἱστορίαν οὐ μόνον τῶν ἀρχαίων λαῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγχρονον καὶ τὴν τοῦ ἰδίου ἀτόμου, θέλει ἴδει ὅτι ἀέποτε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἶχεν ὀργασμὸν πρὸς γνῶσιν τῆς ἀληθείας. Ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας παραβαινόντων τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ ἄφικτος πεσέθη αὐτοῖς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ, μέχρι τῆς νῦν ἐποχῆς, ὅτε ἱκανὸν μέρος τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ σκεπτισμοῦ καὶ τοῦ ὀρθολογισμοῦ· ἀπὸ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος φιλοσόφου μέχρι τοῦ ἀγρίου κατοίκου τῶν σπηλαίων καὶ τῶν ὁσίων, αἱ ἀπορίαι δὲν ἔλειψαν, οὐδὲ ὁ πόθος πρὸς λύσιν αὐτῶν. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ὑψηλῶν σπουδῶν καὶ οἱ ἐκούσιοι δεσμῶται τῶν φιλοσοφικῶν μελετητηρίων τὸν βίον τῶν διέρχονται εἰς ἐρεῦνας πολυμύθους. Ἀλλὰ καὶ ὁ κεκμηκὼς ὁδοιπóρος καὶ ὁ ταπεινὸς ἀγρότης ὁ ζήτων ἀνάπαυσιν ἐκ τῶν καθημερινῶν μόχθων καὶ ἐξαπλούμενος ἐπὶ μιᾷ ψάθῃ ὑπὸ ἑναστρὸν οὐρανόν, μετ' ἀπορίας ἐνατενίζουσι πρὸς τὰ φωτοβόλα ἐκείνα σημεῖα τὰ ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὸ στερέωμα, καὶ τείνουσι τὸ οὖς πρὸς τῆς νυκτὸς τοὺς ψιθύρους.

Τί ζητοῦσι, τί ἐζήτησαν πάντες οὗτοι; τὴν ἀλήθειαν· τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων καὶ τῶν μεταξὺ αὐτῶν σχέσεων.

Διὰ διαφόρων ὁδῶν προσεπλάθησαν πάντες καὶ ἰδίᾳ οἱ μεγαλοφύεστεροι νὰ φθάσωσι πρὸς αὐτήν. Πλεῖστα φιλοσοφικά συ-

στήματα ἐγεννήθησαν. Μερικαὶ ἐπιτυχίαι ἐνεθάρρουν τοὺς σταδιοδρομοῦντας, ἀλλὰ πάντοτε αἱ αἰσθήσεις καὶ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἠστόχησαν εἰς τὸ νὰ συλλάβωσιν αὐτὴν ἐν πλήρει αὐτῆς τῇ λάμπει. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, ὡς ὁ ἀναγόμενος ἐκ τοῦ λιμένος καὶ ἀπομακρυνόμενος τῆς χέρσου συμβαίνει ἐνίοτε νὰ ἐμπέτῃ εἰς τὸν ὠκεανὸν καὶ οὐδὲν νὰ καθορᾷ, εἰ μὴ θάλασσαν καὶ οὐρανόν, δειλιῶν δὲ πρὸ τοῦ ἀγνώστου μετὰ φρίκης ἀτενίζει πρὸς τὰ ἐμπρός, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ εἰσελθὼν ἥδη εἰς τὴν κονίστραν τοῦ Πνεύματος εὐρίσκεται πρὸ μείζονος χάους, διότι ἀνοίγονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας του καὶ ἐκτυλίσσονται πρὸ αὐτῶν ἀτέρμονες χώροι εἰς τὰς ἀτραποὺς τῶν ὁποίων ἀδυνατεῖ νὰ χωρήσῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Συνχνάκις ὁ ἄνθρωπος συλλαμβάνει ἀντὶ τῶν ὄντων οὐκίαν, καὶ καθ' ὅλα τῆς ἡλικίας του τὰ στάδια λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ καταδικάζῃ προτέρως αὐτοῦ πεποιθήσεις.

Έν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου ἐγκτεται τὸ ἐρευνᾶν καὶ ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ δὲ ἐρευνᾶ αὕτη ὅταν δὲν ᾔη ἀποτέλεσμα ἐξωτερικῆς βίας, προέρχεται ἐξ ἐσωτερικῆς ἐπιθυμίας, ἥτις καὶ αὕτη ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου ἐγκτεται καὶ εἶνε ἄρα ὁρμὴ αὐτοῦ.

Ἐπιθυμία γεννῶμεναι μόνον ἐν τῇ ψυχῇ ὀλίγων ἀτόμων, ἢ παροδικῶς μόνον ἐμφανιζόμεναι εἰς τινας, δυνάτον ἐνέσθαι γὰρ ὡς καὶ ἀνεκπλήρωτοι. Ἀλλ' αἱ ὁρμαὶ, ὡς κοινὸν πέντων κτήμα, τεθεῖσαι ὑπὸ τῆς Προνοίας πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀτόμου, εἶνε πᾶσαι δυναταί. Καὶ ἡ ὁρμὴ λοιπὸν τῆς γνώσεως δύναται νὰ πληρωθῇ.

Ἐκτός τούτου εὐρισκόμενοι ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ διατελοῦμεν ἐν ψυχικῇ καταστάσει ἐξ ἧς τείνομεν νὰ ἀπαλλαγῶμεν· εὐρισκόμεθα ἄρα ὑπὸ τὸ κράτος δυσαρέστου συναισθημάτος τὸ ὅποion ὡς νόσημα ψυχικόν, ἀντιδρῶν κατὰ τῆς συντηρήσεώς μας, δὲν εἶνε τὸ κατὰ φύσιν. Αὕτη ἡ φύσις μᾶς ἀπαλλάττει τοῦτου ἢ δι' ἐγκαταλείψεως τῶν ἐπιθυμιῶν ἢ διὰ πληρώσεως αὐτῶν. Ἀλλ' ἐγκατάλειψις τῆς ἐπιθυμίας τῆς γνώσεως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη, διότι ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐν αὐτῇ τῇ ὑπάρξει ἡμῶν· εἶνε ὁρμὴ πνευματικῇ. Ἀποκλειομένης ἄρα τῆς ἐγκαταλείψεως ἐπεταὶ ὅτι δύναται διὰ πληρώσεως νὰ σβεσθῇ.

Ἀλλὰ τίνι τρόπον θὰ ἐπέλθῃ ἡ πλήρωσις αὐτοῦ ἡ ἀλήθεια ἐκφυγεῖ ἐκ τῶν χειρῶν μας ὡς ἐγγυάλις ἢ τὰ κράσπεδα μόνον τοῦ ἱματίου τῆς ἐπιδεικνύει ἀποκρύπτουσα τὴν μορφήν; ἀφοῦ βέβαιον αἰωνίως αἰθεωροῖται καὶ οἱ ἐπιστήμονες τῆς χθὲς θεωροῦνται ἀγύρται τῆς σήμερον; Οἱ ἄνθρωποι ἀπῆλπισαν ἀναζητοῦντες αὐτὴν καὶ ἐτράπησαν πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν, ἵνα ἐντυφλωσῶσιν ἐν τῇ ἡδονῇ, ἐπιπλάσιον δὲ καὶ μωρὸν θεωροῦν τὸν ἀξιοῦντα νὰ λαλήσῃ ἐν ὁνόματι τῆς ἀληθείας. Διὸ καὶ δεῖ ὁ Χριστὸς εἶπε πρὸς τὸν Πιλάτον ὅτι διὰ τοῦτο ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀληθείας, ὅτι ἐστὶν ἀλήθεια;» τὸν ἠρώτησε. Βίθκιος δὲ ὅτι, ἂν ἡζιούτο ἀπαντήσας, θὰ ἦτο αὕτη τετριμμένη τις ἀναμείβεσις παλαιᾶς πλάνης, οὐδὲ ἀνέμεινε κἄν, ἀλλ' ἀμέσως ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, ἵνα τοῖς εἴπῃ ὅτι οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ἡ τελεία γνώσις οὕτε προσίτη εἶνε πρὸς ἡμᾶς, ἀνελεῖ ἔχοντας τὰ μέσα, δι' ὧν ἀναζητοῦμεν αὐτήν, οὕτε ἀπαιτήτως ἀναγκαῖα πρὸς πληρωσιν τῆς γνωστικῆς ὁρμῆς. Φαίνεται δὲ ὅτι καθὼς ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἀναζητῇ ἀνεργάστως ἐν ἐκάστη τί το ὁρῶν καὶ τί τὸ μὴ, διότι καὶ ἀπόκλιμα χρόνου εἶνε καὶ πολλάκις περιπίπτει εἰς ἀντιφάσεις, ἀλλὰ δεῖ νὰ σχηματίσῃ ὑπέρτατον τι πρακτικὸν ἀξίωμα συμφώνως πρὸς τὸ ὅποιον εὐκόλως δύναται νὰ ζυμίσῃ αὐτὰς, οὕτω καὶ ἐν τῇ ζητήσει τῆς θεωρητικῆς ἀληθείας δεῖν ἀρχικὴν τινα ἀλήθειαν νὰ ἀνεύρῃ, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὄγους πᾶσαι αἱ μερικαί. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἀνεύρωμεν ταύτην, ἢ ἂν ἀχθώμεν πρὸ αὐτῆς, πῶς θὰ πεισθώμεν ὅτι αὕτη εἶνε ἡ ζητούμενη; Ἀπλούστατον. Θὰ ἴδωμεν ἂν ἦτε ἱκανὴ νὰ πληρώσῃ τὴν γνωστικὴν ἡμῶν ὁρμὴν οὕτως, ὥστε αἱ ἐπιθυμίαι τῶν μερικῶν ἀληθειῶν νὰ μὴ ᾔνε τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ προκαλῶσιν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν ἰσχυρὰ λυπηρὰ συναισθήματα.

Καὶ ἡ ἀλήθεια αὕτη εὐρέθη. Ἐξοχοί τινες νόες διὰ τῆς διανοίας των προσήγγισαν αὐτήν, ἠψαντο σχεδὸν αὐτῆς ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὃ δὲ Ἰησοῦς μᾶς τὴν ἀπεκάλυψεν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ φαινότητι. Εἶνε ἡ ὑπαρξὶς Θεοῦ, ὅντος δηλ. ὑπερτάτου, συγκεντροῦντος ἐν ἐαυτῷ πᾶσαν σοφίαν καὶ δύναμιν, δημιουργήσαντος τὸ σύμπαν καὶ προνοούντος περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐπιτρέποντος δὲ εἰς τὴν τύχην οὐδέν, οὐδὲ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἐνὸς στρουθίου. Ὁ ἀποκτήσας τὴν γνῶσιν ταύτην αἰσθάνεται χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀποτέλεσμα πληρώσεως τῆς γνωστικῆς αὐτοῦ ὁρμῆς ἢ πανσοφία καὶ παντοδυναμία τοῦ Πλάστου ἐξηγουσὶ τὴν δημιουργίαν τῶν θαυμασίων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὃ προορισμὸς τὸν σκοπὸν τῶν ὄντων καὶ οὕτω τὸ αἶνιγμα τοῦ παντός εὐχερῶς λύεται. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ ἄγνωστον, ἐπιθυμεῖ τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσι καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις. Ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία αὕτη δὲν εἶνε πλέον τὸσον ζωηρά, ὥστε ἡ μὴ πλήρωσις αὐτῆς νὰ ἐμβάλλῃ τὴν ψυχὴν εἰς φρικτὴν δυσφορίαν, ἀλλ' εἶνε ἡρεμὸς καὶ εὐάρεστος τάσις πρὸς ἀπασχόλησιν τοῦ πνεύματος καὶ ἀποφυγὴν τῆς ἐνιαυδῆς ἀργίας, εἶνε στάδιον ἀσχολίας διακρίνον τὰ ἔλλογα ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζῶων καὶ σφίτρα, ἐν ἧ καὶ ἡ ἐπιτυχία προξενεῖ ἡδονὴν καὶ ἡ ἀποτυχία προσδίδει

πῆρυν χρήσιμον διὰ τὸ μέλλον.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ μὴ κατορθώσας νὰ πιστεύσῃ τὴν ἀρχικὴν ταύτην ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐνστερνισθῇ αὐτὴν δεικνύται ἀριλοσόφητος καὶ ἀδόκητος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Οὐδέποτε πληρῶν τὴν γνωστικὴν αὐτοῦ ὁρμὴν, διατελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος συγχύσεως φοβερᾶς καὶ ἀνωμαλίου ψυχολογικῆς κατὰστασης. Καὶ ἐνῷ ἡ φύσις τὸν ἐπλάσε διὰ νὰ ζῇ, αὐτὸς ἐργάζεται διὰ νὰ ἀχθῇ τάχιον εἰς τὴν τάφον διότι γνωστὸν εἶνε πόσον ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη κατάστασις τοῦ πνεύματος ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς υγείας. Ἐνῷ δὲ κατὰ κανόνα αἱ ὁρμαὶ ἐτέθησαν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὡς καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζῴοις πρὸς συντήρησιν αὐτῶν, ἄρα εἶνε ὑποκινήσεις πρὸς πληρωσιν πραγματικῶν ἀναγκῶν, δυναμένων νὰ πληρωθῶσιν, οὗτος ἀφήνει ἀνεκπλήρωτον μίαν ὁρμὴν πρωτεύουσαν καὶ παρασκευάζει δι' ἑαυτὸν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν δυστυχίαν.

Κατὰ ταῦτα ἡ θρησκευτικὴ ἰδέα δὲν εἶνε ἐπινόησις παρὰ πινόντων ἐγκεφάλων, ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη φυσικῶς ἐπιβαλλομένη. Ὅτι δὲ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ εἶνε πρὸς ὑπαρξιν ἀπαραίτητον, δὲν εἶνε ψευδές. Ὅσα τελειοτέρη εἶνε ἡ ἰδέα αὕτη, τόσον ἀρμολογιωτέρα καθίσταται πρὸς πληρωσιν τῆς γνωστικῆς ὁρμῆς, ἢ δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ διατυπωθεῖσα, ὡς ἐξικνουμένη εἰς τὸ τέλειον, ἐπιφέρει πάντα τὰ ἐπεγεγόμενα προβλήματα καὶ ἐπιφέρει τὴν γαλήνην ἐν τῇ συνειδήσει. **Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀλήθεια.**

Νικόλ. Ι. Γαλανός.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε δύναμις Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν πάντι τῶν πιστευόντι εἰς τὸν σταυρωθέντα Ἰησοῦν. (Ῥωμ. Α' 16).

Ὁ τοῦ Εὐαγγελίου λόγος εἶνε λόγος περὶ τοῦ Σταυροῦ ἀὐτοῦ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζόμενοις δύναμις Θεοῦ ἐστὶ. (Α. Κορινθ. Α' 18).

Ἡ δύναμις εἶνε δύναμις πνεύματος, δύναμις ζωῆς. Ὁ Θεὸς ἄνθρωπος Ἰησοῦς βεβαίως ἡμᾶς περὶ τούτου λέγων «Τὰ ῥήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωὴ ἐστὶ».

Τὰ ῥήματα τῶν Ἀποστόλων τῶν θεοπνευστῶν κηρυζάντων τὸν λόγον τοῦ Σταυροῦ εἶνε ἀνάπτωξις καὶ ἐρμηνεία τῶν ῥημάτων τοῦ Θεανθρώπου. Οἱ δὲ λόγοι τοῦ Θεανθρώπου εἶνε λόγοι δυνάμει πνευματικῆς καὶ δυνάμει ζωῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον, διότι αὐτὸς εἶνε πνεῦμα καὶ φῶς ζωοποιῶν, καὶ διότι κυρίως ἀναφέρονται, εἰς τὴν ἐπὶ σταυροῦ θυσίαν, τὴν γενομένην ὑπὲρ τῆς τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίας.

«Ὁ πιστεύσας σωθήσεται». Ἡ πίστις ἡ σώζουσα εἶνε πίστις πρὸς τὴν ἀπολυτρωτικὴν τοῦ σταυρικοῦ θανάτου δύναμιν. Ἄνευ τῆς πίστεως ταύτης ὁ ἀκούων τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ἄνθρωπος ἀδύνατον νὰ σωθῇ, διότι ἀδύνατον νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας, δικαιούμενος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Ἀδύνατον νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Φωτός, ἵνα φωτισθῇ καὶ μετὰ τῆς ζωῆς, ἵνα εἰς ζωὴν ἀναστήθῃ καὶ ἀναγεννηθῇ.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ τότε καθίσταται δυνατὴ εἰς τὸν ἄσθενά ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπον, ὅταν οὗτος πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐλκυσθῇ καὶ διὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰς εἰρήνην καὶ συνάφειαν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν ἔλθῃ. «Κἀγὼ εἰν ὑψωθὼ πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν.»

Πόθεν ἡ δύναμις τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ.

Ἄνευ τῆς ἐλκύσεως, τὰ ἔργα (θαύματα) καὶ οἱ λόγοι τοῦ Θεανθρώπου δὲν θὰ ὠφέλουν τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἐλκυστικὴ δύναμις εἶνε ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ. Ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ ἐπενεργεῖ καὶ ἔλκει μόνον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πιστεύοντος εἰς τὸν Χριστόν καὶ τοῦτον ἀποδεχομένου ὡς τὸν μόνον τοῦ κόσμου σύμπαντος Λυτρωτήν.

Διὰ τὸν ἄνθρωπον λοιπὸν ἐν γένει οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος καὶ οἱ λόγοι τῶν θεοπνευστῶν αὐτοῦ μαθητῶν δὲν εἶνε αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἐννοούμενοι λόγοι ἀπλῶς διδασκτικοὶ περὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, παραινέτικοι πρὸς τὸ ἀγαθόν, πρὸς τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν καθ' ὅλου ἐννοουμένην ἀρετὴν. Δὲν εἶνε ἀπλῶς λόγοι ἠθικοί:— Ἀλλὰ λόγοι τοῦ Σταυροῦ καὶ διὰ τοῦτο λόγοι δυνάμει καὶ ζωῆς πνευματικῆς. — Λόγοι ἐπενεργούντες ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐπενήργουν τὰ θεῖα προστάγματα τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν ἀποστόλων ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἀναπήρων καὶ χωλῶν, τῶν παραλύτων καὶ τυφλῶν, τῶν δαιμονιζομένων καὶ σεληνιζομένων.

Ἡ θεΐς τοῦ πιστεύοντος.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ πιστεύων εἰς τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν καὶ εἰς τοῦτον ἀπὸ καρδίας παραδεδομένος εὐρίσκειται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκειτο ὁ παῖς τοῦ ἐκατοντάρχου (Ματθ. Η', 5—14), ὁ ἐκ τῆς στέγης καταβιβασθεὶς παραλυτικὸς (Μαρκ. Β', 1—12): ὁ τριάνοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη πρὸ τῆς προδοτικῆς κολυμβήθρας (Ἰωάν. Ε', 1—13) ὁ ἐν τῷ τάφῳ τεταρταῖος Λάζαρος: ἡ παῖς τοῦ Ἰαείρου ἡ θυγάτηρ τῆς Χαναναίας Ματθ. ΙΕ', 21). Διότι ὁποῖαν εἰς ἐκείνους θαυματουργικὴν ἐνέργειαν εἶχε τὸ παντοδύναμον τοῦ Θεανθρώπου ῥῆμα αὐτὰς καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι:— «Λάζαρε δεῦρο ἔξω»· «ἄρον τὸν κράββατον καὶ περιπάτει»· «Ἡ παῖς ἐγείρου»· «Γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις»·— κ.λ.π. «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε πορεύου εἰς εἰρήνην», τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ εἰς τὸν ἐσταυρωμένον Λυτρωτὴν πιστεύοντος τὸ «μὴ ὀργίζου εἰς ἐμὲ»· αὐτὴν τύποντι σοι τὴν αἰαγόνα στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἐτέραν κ.λ.π. (Ματθ. ΣΤ' ...) αἰὶ ὁ ὀφθαλμὸς σου σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτόν καὶ εἰ ἡ χεὶρ σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτήν...» «Μὴ ὀμῶσαι ὅλως». «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλόγητε τοὺς καταραμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς διώγοντας ὑμᾶς...» «... Πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες· γίνεσθε οὖν ὡς ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐρανός, ὁ οὐκ ἐκτρίμνεται καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν οὐκ ἐκτρίμνεται ἐστὶ καὶ μὴ κρίνετε... μὴ καταδικάζετε· δίδετε καὶ δοθήσεται... (Λουκ. ΣΑ' 34—39).

«Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς...—καὶ Ἀγα-

πάτε ἀλλήλους». Πάντα ἔσα ἂν θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, ποιεῖτε καὶ ὑμεῖς αὐτοῖς ὁμοίως (Ματθ.)

Καρποὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου.

Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι, ἔδωκαν τὴν ζωὴν καὶ τὴν υγίαν εἰς τοὺς σωματικῶς νεκροὺς, παραλύτους, τυφλοὺς καὶ πάσχοντας. Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι ἐπάγουσι τὸν ἁγιασμόν, δίδουσι τὸ φῶς, ἐμβαλλουσι τὴν δύναμιν, ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας βερυπωμένην καὶ τυφλὴν, ἠθικῶς δὲ παραλελυμένην καὶ νεκράν.

Τὰ θαυμάσια τῆς πίστεως.

Ἡ θεραπεία ἀπάσης νόσου καὶ πάσης μαλακίας καὶ ἡ νεκρανάστασις ἐγένοντο ἐπὶ τῷ ὄρφι τῇ: πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν.

Ἡ θεραπεία ἡ ὀρθότερον ἡ ἐλευθερία τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμαρτίας κατορθοῦται ἐπίσης διὰ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν.

Ἡ ἀλήθης καὶ ἀκράδαντος πίστις ἀναγκάως ἐπάγει τὴν ὑπὸ τοῦ Παντοδυνάμου Δημιουργοῦ ἀλλοίωσιν τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τὴν τέλεσιν θαύματος ἐπὶ τῆς σωματικῆς ζωῆς.

Ἡ ἐνθερμος καὶ ζωσὴς πίστις ἀναγκάως ἐπάγει τὸ θαῦμα τῆς ἠθικῆς μεταβολῆς εἰς ψυχὴν ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν δουλεύουσαν καὶ ἐν τῷ σκότει διατελοῦσαν.

Τὰ ἐπὶ τῆς σωματικῆς ζωῆς θαύματα οὐδένα ἄλλον ὑπάρξεως λόγον καὶ σκοπὸν δύνανται νὰ ἔχωσι εἰμὴ τὸ θαῦμα τῆς ἐλευθερίας καὶ ζωῆς τῆς ψυχῆς. — Ἐκείναι χωρὶς νὰ ἐπάγωνται τοῦτο, περιττεύουν ἢ μᾶλλον ἐκείνα, τοῦτου ἐνεργουμένου, οὐδένα λόγον ὑπάρξεως ἔχουσιν.

Ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ δύναμις.

Ἡ δύναμις ἡ εἰς τὰ θαύματα τῆς σωματικῆς ζωῆς ἀποδεικνύεται εἰς αὐτὴν, σαφέστατα ὑποδεικνύει τὴν δύναμιν τὴν ἐπενεργοῦσαν ἐπὶ τῆς ψυχικῆς ζωῆς.

Καὶ ἐκείνη καὶ αὕτη εἶνε δύναμις παντοδυναμίας.

Ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ ἦτοι ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχει παρὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας, τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς νεκρότητος εἰς τὴν ζωὴν.

Τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἐν τῷ ὅποιῳ πᾶσα ἐντολὴ τοῦ Εὐαγγελίου ὑπόκειται καὶ περιέχεται· εἶνε πρόσταγμα οὐχὶ λόγου, ἀλλὰ δυνάμει.

Ἡ ἐν τῇ ἀγάπῃ ζωὴ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἶνε ζωὴ ἐλευθερίας. Διότι ἡ ἀγάπη προϋποτίθεται θρασὶν τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ νίκην τελείαν τῶν παθῶν τοῦ αἰσθητικοῦ ἐγωῦ. Ἀρα ἡ ἐν τῇ ἀγάπῃ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε αἰσθητὴ ἀπόδειξις τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τελεσθέντος θαύματος τῆς ἐλευθερίας· εἶνε ἀπόδειξις τῆς θαυματουργοῦ δυνάμει τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἐπέτασεν ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, ἀλλὰ ἄνευ δυνάμει. Ἡ προέλευσις τοῦ ἦτο προέλευ-

σις ἐκ Παντοδυναμίας· καὶ ἐπομένως ὡς πρὸς τὴν προέλευσιν ἢ τὸ πρόσταγμα δυνάμεως· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν ἢ τὸ πρόσταγμα ἀνευ δυνάμεως. Διότι τὸ ἐπὶ τῆς ψυχῆς κράτος τῆς ἀμαρτίας ἐμκεντρικὸν πᾶσαν ἐπίδρασιν.

Τὸ α' Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, τὸ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Σταυρὸν λεγόμενον, τοῦτο καὶ ὡς πρὸς τὴν προέλευσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν εἶνε πρόσταγμα παντοδυναμίας, διότι τὸ κράτος τῆς ἀμαρτίας κατελύθη διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίας τοῦ ἀναμάρτητου Ἰησοῦ.

Καὶ οἱ λόγοι τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁμιλίας τοῦ Σωτῆρος οἱ δυνάμενοι πάντως νὰ ἐκφρασθῶσι περιεκτικῶς εἰς τὸ α' Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, εἶνε λόγοι δυνάμεως καὶ οὐχὶ ἀπλῶς λόγοι. Εἶνε δὲ λόγοι δυνάμεως εἰς τὸν πιστεύοντα καὶ ἀκούοντα, εἰς δὲ τὸν ἀκούοντα καὶ μὴ πιστεύοντα εἶνε λόγοι ἀνευ δυνάμεως.

Ἡ χριστιανικὴ τελειώσις.

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁμιλίας αὐτοῦ καλεῖ πάντα γνήσιον αὐτοῦ μαθητὴν νὰ ἀγείνῃ τέλειος καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος τέλειός ἐστιν. Ἡ τελειότης βασίζεται ἐπὶ τῆς ἐν ἀγάπῃ ζωῆς. Ἡ ἐν ἀγάπῃ ζωὴ προϋποτίθεται τελείαν νίκην τοῦ αἰσθητικοῦ ἐγωῦ καὶ ἀποχὴν ἀπὸ παντός, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου, λυποῦντος ἢ βλάπτοντος τὸν πλησίον. — Ἡ νίκη καὶ ἡ ἀποχὴ αὕτη προϋποθέτουσιν ἀναγκαίως πλήρη ὑποταγὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ὑπὸ τὸν Θεόν, καὶ εὐκρινῆ καὶ ἐνθερμον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην.

Ἡ ἀπαιτούμενη πρὸς τοῦ Θεανθρώπου τελειότης δὲν εἶνε βεβαίως τι ἀκατόρθωτον καὶ ἀδύνατον. Διότι εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀντιλογίας, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν, ὅπερ οὗτος ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ.

Αἱ ἐνστάσεις.

Καὶ ἐν τούτοις δυσχερὲς καὶ μέγα, ἀκατόρθωτον καὶ ἀδύνατον ἐκ πρώτης ἀκοῆς παρίσταται εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν τὸ εἰσεσεθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι.

Φυσικῶς καὶ ἀναγκαίως προβάλλεται τὸ ἐρώτημα. Πῶς τέλειος ὁ ἐν πᾶσι ἀτελής ἀναδεικνυόμενος ἀνθρώπος; Πῶς ἰσχυρὸς ὁ ἀσθενὴς φύσει; Πῶς ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὁ εἰς τὸ ψεῦδος ἐνασμαινόμενος; Πῶς ἐν δικαιοσύνῃ ὁ ἐν τῇ ἀδικίᾳ ζῶν καὶ κινούμενος; Πῶς ἐν σωφροσύνῃ ὁ τῆς ἡδυπαθείας καὶ χλιδῆς ἐρμαιον γινόμενος; Πῶς ἐν ἀγάπῃ ὁ ὑπὸ τοῦ αἰσθητικοῦ ἐγωῦ κατακυριευμένος καὶ ἐν φυχολότητι καὶ πονηρίᾳ πνεύματος πάντοτε διατελῶν; Πῶς ἐν ἀρετῇ τελειότητι ὁ ἐν τῇ τῆς κακίας δουλείᾳ διατελῶν;

Τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπος. — Χριστιανὸς καί. — Ἀλλὰ τέλειος; Θaumαστῆς τῆς ἀρετῆς καὶ λάτρης τῆς δικαιοσύνης καί. — Ἀλλὰ τέλειος ἐν ἀρετῇ καὶ δικαιοσύνῃ; Δὲν φαίνεται δυνατόν.

Καὶ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἀκατόρθωτόν τι εἰς τὸν ἀνθρώπον εἰδείξαεν; Καὶ λοιπὸν ὁ Εὐαγγελικὸς νόμος εἶνε θεωρία

ἠθικότητος ἐν τῇ πράξει ἀνεφάρμοστος; Καὶ λοιπὸν ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἰδεολογία φαντασιώδης μηδεμίαν πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον δυνάμενη νὰ ἔχῃ σχέσιν;

Ἡ μαρτυρία τῶν πραγμάτων.

Τὰ πράγματα ἀποδεικνύουσι τὸ ἐναντίον. Τὰ πράγματα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δι' ἑαυτὸν πάντα δύναται, διότι ἐν τῷ Χριστῷ οὐδὲν ἀδυνατεῖ.

Ἡ χριστιανικὴ ἱστορία σαφῶς καὶ ὀρισμένως βεβαιῶσθαι ἢ χριστιανικὴ ἀρετὴ, ἢ τοι ἢ χριστιανικὴ τελειότης ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπον, εἶνε τι λίαν εὐκατόρθωτον οὐχὶ εἰς ὀλίγους ἀλλ' εἰς πολλούς. Ἡ χριστιανικὴ ἱστορία διδάσκει καὶ ἡ πείρα πληροφορεῖ, ὅτι πᾶς ὅστις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ πρὸς τὸν Χριστὸν παραδίδεται καὶ αὐτὸν εὐκρινῶς ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ πρῶτον πλήρῃ αὐτοῦ λάβῃ γνώσιν, οὗτος φωτίζεται καὶ ἐνισχύεται, ἀγιάζεται καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ ἐπὶ τοσοῦτον διαφλέγεται, ὥστε καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν προθυμότατος εἶνε νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀπειράριθμους τοὺς μάρτυρας τῆς πίστεως, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, οἱ ὁποῖοι ἐντελῶς ἐλεύθεροι ἀπὸ τῶν αἰσθητικῶν παθῶν ἔζησαν καί, ὅσον δυνατόν εἰς ἀνθρώπους, τὸν δρόμον τῆς πνευματικῆς τελειότητος ἀσφαλῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως ἐπορεύθησαν.

Παῦλοι πολλοί, Βασίλειοι καὶ Χρυσόστομοι πλείστοι, Ἀντώνιοι πολυάριθμοι, Ἰγνατίου καὶ Πολυκάρπου, Γεωργίου καὶ Δημητρίου, τῆς Αἰκατερίνης καὶ Παρασκευῆς, τῆς Βαρβάρας καὶ Εὐφροσύνης μιμηταὶ ἀπειράριθμοι. Οὗτοι δὲ εἶνε οἱ ἀστέρες οἱ ἄδυτοι οἱ τὸ στερέωμα τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας ποικιλλόντες καὶ πᾶσαν ψυχὴν εἰς θυμασμὸν ἐξεγείροντες, περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ πληροφοροῦντες καὶ εἰς μίμῃσιν ἔλκοντες.

Οἱ τὴν τελείαν αὐταπάρνησιν ἀποδείξαντες καὶ πνευματικῶς τέλειοι καταστάντες ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἀρετῆς πλείστοι καὶ δυσάρθρωτοι, ἀλλ' οἱ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ ζητήσαντες καὶ ζητοῦντες πόσι; Ἀποδείξετε ζωῆς, μαρτυρία ἀναμφισβήτητά, βεβαιούσιν ὅτι πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διδασχθὲν εἶνε δυνατόν ἀκριβῶς νὰ ἐκτελεσθῇ, διότι ἐξετελέσθη.

Ὁ Χριστὸς ἐμακάρισε τοὺς ἀπὸ τῆς ὑλοφροσύνης ἀπαλασσομένους ἐν τῇ ὑπὸ τὸν Θεὸν τελείᾳ αὐτῶν ταπεινώσει, ἐμακάρισε τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον ἠθικῶς βελτιωθέντας καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ ἀγαπῶντας, ὥστε εὐχαρίστως νὰ διώκωνται καὶ νὰ ὑβρίζωνται καὶ συκοφαντῶνται καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν νὰ θυσιάζωσι. Καὶ τοῦ μακαρισμοῦ ἔξοιο πάντες οἱ ἐν ἐπιγνώσει πρὸς αὐτὸν πιστεύσαντες ἀνεδείχθησαν.

Ὁ Χριστὸς ἀπήτησεν ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁμιλίᾳ αὐτοῦ νὰ εἶνε οἱ ἀπόστολοι αὐτοῦ ὅπως· πάντες δὲ οἱ μαθηταὶ ἢ ἄλλως πάντες οἱ πιστοὶ αὐτοῦ νὰ ᾔνουν ἀγαθὰ καὶ ἀμνησκάκοι, ὑπομονητικοὶ καὶ πρᾶοι, ἀπὸ διαθέσεως οἰκτιρμονες καὶ εὐεργετικοὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Καὶ τοῦτο ἐπραγματοποιήθη καὶ πραγματοποιεῖται.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐρώτησις. Κύριε διευθυντά· συχνὰ πυκνὰ θυμῶν· ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τὸ δικαίον μου. Εἶνε τοῦτο ἀμαρτία;

Ἀπάντησις. Βεβαίως. Καὶ ἐὰν μὲν πταίσματα ἄλλων σοὺ δίδουν τὴν ἀφορμὴν τοῦ θυμοῦ, ἡ ἀμαρτία σου εἶνε μὲν μικροτέρα, μένει ὅμως πάντοτε ἀμαρτία. Ὁ θυμὸς εἶνε ὀρμὴ ἐγωῦ καὶ ἐμῶς. Ἀλλ' ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἀναγνωρίζει δικαίον ἐγωῦ καὶ ἐμῶς. Εἰς αὐτὸν ἰσχύει μακροθυμία, ὑπομονή, συγκατάθεσις, ἐπιείκεια, συγχώρησις. Ὁρεόμενος νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας, νὰ εὐλογῶμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς καταρώνται, νὰ εὐεργετῶμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς μισοῦν. Ὅταν κάμνωμεν ταῦτα, ποῦ πλέον διαθέσις καὶ τόπος καὶ καιρὸς διὰ θυμὸν; Δὲ τοῦτο ὁ λέγων αθυμῶν μετὰ τὸ δικαίον μου, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχει γνώσιν χριστιανικοῦ δικαίου. Τί εἶνε τὸ χριστιανικὸν δικαίον; Ἀγάπη. Κατὰ δὲ τὸν Παῦλον «ἡ ἀγάπη οὐ παροξύνεται»· δηλαδή ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει φοῦργιαις, ἡ ἀγάπη δὲν θυμῶν. Δίκαιον λοιπὸν θυμὸς δὲν ὑπάρχει· διότι ὁ θυμὸς εἶνε ἀνομία καὶ ἀμαρτία, ὅποιανδρὶ δὴποτε καὶ ἂν ἔχῃ τὴν ἀφορμὴν. Καὶ ὅστις συχνὰ θυμῶν, μετὰ τοῦτο καὶ μόνον προδίδεται ὅτι κοχλάζει εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ κακόν, καὶ ἐπομένως, ἀντὶ νὰ ἐρεθίζεται διὰ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, ἃς χρησιμοποιῇ τὸν καιρὸν τοῦ ζητῶν διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ συγκατάθεσιν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ φροντίζων πῶς νὰ θεραπεύσῃ τὴν νόσον τὴν ἰδικήν του.

Ἐρώτησις. Καταλαμβάνω ὅτι χρεωστῶ νὰ ἔχω τελείαν πίστιν, καὶ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀποκτήσω. Ὅμως δὲν ἔμπορῶ. Τί λοιπὸν νὰ κάμω;

Ἀπάντησις. Νὰ τὴν ζητήσῃς. Ἀπὸ ποῖον; Ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν. Ὁ ἴδιος μᾶς ἐδείξε τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον δυνάμεθα νὰ λάβωμεν. Αἰτεῖτε, εἰπε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται. Ὁλιγοπιστίαν λοιπὸν ἔχεις; Ζήτησε τὴν πίστιν, ἡ ἐποία σοὺ ἐλλείπει. Κάμε ὅ,τι ὁ πατὴρ ἐκεῖνος ὁ ἰσχυρὸς παρεκάλεσε τὸν Χριστὸν νὰ τοῦ ἐλθῇ βοηθός· εἰς τὸ νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν του πᾶν ἔγνος ἀπιστίας. Κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιον, ἀλλὰ μετὰ κατὰ νουὺν, μετὰ συντριβὴν, μετὰ εὐκρινείαν, μετὰ θερμότητα, μετὰ δακρύων κάμε το, καθὼς ἐκεῖνος, καὶ πρόσθεσε ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν. Παρεκάλεσε δὲ καὶ δὲν ἔλαβες; Παρακάλεσον ἔτι. Καὶ πάλιν δὲν ἔλαβες; Παρακάλεσον ἀκόμη. Ἡ ἐπιμονὴ σου θὰ ἐκβάλῃ καὶ θὰ κατακτήσῃ. Διότι βίασται ἀρπάξουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Δὲν ἔμπορῃς δὲ νὰ παρακαλέσῃς, ὡς θέλεις, διότι ὁ λογισμὸς σου ἐκφεύγει καὶ ἡ καρδία σου ἀποστατεῖ; Παρακάλεσον νὰ σε βοηθήσῃ ὁ Κύριος εἰς τὸ νὰ λάβῃς τὴν χάριν τοῦ νὰ παρακαλῇς θερμῶς. Καὶ νὰ ἐπιμένῃς καὶ εἰς τοῦτο. Μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν θέλεις ἐπιτύχει ἐξάπαντος. Δοκίμασε καὶ θὰ πεισθῇς ὅτι πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοίγεται.

Ὁ Χριστὸς ἐνετείλατο νὰ ζητῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ἵνα ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ γείνῃ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τὸ θέλημα αὐτοῦ ὡς γίνεται ἐν οὐρανῷ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων.

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦτο ἐπραγματοποιήθη καὶ πραγματοποιεῖται.

Τὴν δὲ πρᾶγμα πραγματοποιεῖται ὑπὸ πάντων, τοῦτο δὲν αἶρει τὸ δυνατόν τῆς πραγματοποιήσεως. Τὸ ὅτι οὐχὶ πάντες οἱ τὸν Χριστὸν γινώσκοντες ἐκτελοῦσιν ὅ,τι ὁ Χριστὸς παραγγέλλει, τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τοῦ νὰ ὑπάρξωσιν οἱ τὸν Χριστὸν γινώσκοντες, τὸν Χριστὸν ἀγαπῶντες· εἰς τὸν Χριστὸν ὑπακούοντες, τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐκτελοῦντες καὶ ποτὶς τοῦτον ἐν τῇ αὐταπάρνησιν ὁμοιῶντες, τέκνα τοῦ Θεοῦ γνήσια ἀναδεικνυόμενοι καὶ συγκληρονόμοι τῆς βασιλείας αὐτοῦ βέβαιαι ὄντες.

Ὁ ἔχων τὴν θέλησιν λαμβάνει τὴν δύναμιν.

Διὰ τοῦτο δὲ οἱ γινώσκοντες καὶ μὴ θέλοντες νὰ ποιήσωσι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου εἶνε ἴσοι καὶ εἰς τὴν αἰώνιον κατάκρισιν ὑποκαίμενοι, διότι ὁ Χριστὸς δὲν ἀπαιτεῖ τὴν πληρωσιν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐντέλλεται τὴν πληρωσιν τῶν ἐντολῶν, τὴν δύναμιν αὐτοῦ παρέχων. Ἀπαιτεῖ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ παρέχει ὡς ἐμοῦ διὰ τὴν δύναμιν. Ἡ δύναμις εἶνε δύναμις πρὸς σωτηρίαν καὶ τελείωσιν.

Λέγων ὁ Χριστὸς α' Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν καὶ «Πάντα ὅσα ἂν θέλητε, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, ποιεῖτε καὶ ὑμεῖς ὁμοίως» λέγει α' Ἀγαπήσατε ἐμέ· ἐμπιστευθήτε εἰς ἐμέ, θελήσατε, ἀποφασίσατε καὶ τὴν δύναμιν πᾶσαν παρ' ἐμοῦ θὰ ἔχητε. Ζητεῖ προαιρέσιν ἀγαθὴν, πρόθεσιν, θέλησιν καὶ ἐπιθυμίαν τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ τὰ παρ' ἀνθρώποις ἀδύνατα δυνατόν παρ' αὐτῷ ἀποδεικνύονται.

Ὅσον εἶνε εἰς τὰ πράγματα ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἀνευ τοῦ Χριστοῦ οὐδὲν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ συντελοῦν—ἀγῶρς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδὲν—τόσον εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι δι' αὐτοῦ, πᾶν ὅ,τι σκεφθῇ καὶ θελήσῃ ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτατα κατορθώνει.

Ἐν τῇ περὶ αὐτοῦ γνώσει καὶ ἐν τῇ περὶ αὐτοῦ ἀγνοίᾳ καὶ στύργῃ ὑπάρχει ἡ ζωὴ ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ἀφοσίᾳ καὶ τῇ παρὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ ζωῇ ὑπάρχει ὁ θάνατος. α' Ἐγὼ εἰμί. Ἐὰν μὴ μάθῃτε, ὅτι ἐγὼ εἰμί, ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν. (Ἰωάν.)

Πᾶς λοιπὸν χριστιανὸς ὀφείλει νὰ πληρώσῃ καὶ νὰ ἐφερμέσῃ εἰς τὸν βίον του τὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου, διότι ἐὰν θελήσῃ, δύναται. Δύναται δὲ διότι ὑπάρχει ἡ ἀνεξάντλητος τῆς δυνάμεως πηγὴ παρ' ἡς ὁ θέλων ἀφθονον λαμβάνει τὴν δύναμιν.

Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Περὶ τῆς ὠφελείας, ἣν καρπούμεθα, ἐκ τῆς
μελέτης τῶν θείων Γραφῶν.

Ἐκ τοῦ Γ' εἰς τὸν Δάζαρρον λόγον. Τόμ. Α', μέρ. Ε', σελ. 99.
(χατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν).

(Συμπέρασμα)

Καθώς δηλ. ὅπου ὑπάρχουσι τεθειμένα βυσιλικά ὄπλα, καὶ ἂν κανεὶς δὲν τὰ μεταχειρίζεται, πολλὴν ἀσφάλειαν παρέχουσιν εἰς τοὺς ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐκείνης κατοικοῦντας, ἐπειδὴ οὔτε λησταί, οὔτε τοιχωρύχοι, οὔτε ἄλλος τις κακοῦργος τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, τοιςυτοτρόπως ὅπου ὑπάρχουσι βιβλία πνευματικά, πᾶσα ἐνέργεια διαβολικὴ ἐκδιώκεται ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πολλὴ ἐν τῆς ἀρετῆς προφηγορία γίνεται εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἐντὸς. Διότι καὶ αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἡ θέα τῶν βιβλίων ἀνικανώτερος μᾶς κἀμνεῖ εἰς τὴν διάπραξιν τῆς ἁμαρτίας. Διότι καὶ ἔαν τολμήσωμεν κανὲν ἀπὸ τὰ ἀπηγορευμένα, καὶ ἀκαθάρτους καταστήσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἐπανερχόμενοι εἰς τὸν οἶκον καὶ τὰ βιβλία βλέποντες, μᾶλλον καταδικάζομεν ἑαυτοὺς ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν καὶ ἀνικανώτεροι γινόμεθα εἰς τὸ νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὰ αὐτὰ σφάλματα· καὶ ἂν πάλιν ἅγιοι εἴμεθα, περισσotέραν ἐξ ἐκείνων λαμβάνομεν τὴν ὠφέλειαν. Διότι μόλις ἐγγίσῃ τις τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ μεταρρομφίζει ἁμέσως τὴν διανοίαν του, καὶ ἀπὸ τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου τὴν ἀπομακρύνει καὶ δι' ἀπλῆς μόνον θεᾶς αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀκριβὴς ἀνέγνῳαις ἤθελε παρακολουθήσῃ, ὡς ἔαν μετεμορφοῦτο ἡ ψυχὴ εἰς ἱερὰ ἄδυνα, οὕτω πως καθρίζεται καὶ καλλιτέρα γίνεται, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ εἰς αὐτὴν διὰ τῶν γραμμάτων ἐκείνων.

Τὲ λοιπὸν ὅτι συμβῆ, ἂν δὲν ἐννοῶμεν τὰ ἐμπεριεχόμενα ; λέγει τις. Μάλιστα μὲν καὶ ἐὰν δὲν ἐννοῆς τὰ ἐμπεριεχόμενα ἀπὸ αὐτῆν τὴν ἀνάγνωσιν πολλὸς ἀγικισμὸς προκύπτει. " Ἀλλως τε ἰδύνατον εἶναι ὅλα ἐξ ἰσού νὰ ἀγνοῇς· διότι διὰ τοῦτο ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος κατ' οἰκονομίαν ἔκαστον ὥστε τελῶναι καὶ ἄλλοις καὶ σκηνοποιοὶ καὶ αἰγιοδοσκοὶ καὶ ἰδιῶται καὶ ἀγράμματοι ταῦτα νὰ συντάξωσι τὰ βιβλία, διὰ νὰ μὴ δύναται κανεὶς ἐκ τῶν ἰδιωτῶν εἰς ταύτην νὰ καταφεύγῃ τὴν πρόφασιν· διὰ νὰ ᾔηε εἰς ὅλους ἐν τῇ συνόλῳ καταληπτὰ τὰ λεγόμενα, ἵνα καὶ ὁ χειροτέχνης καὶ ὁ ὑπὲρτης καὶ ἡ χηρὰ γυνὴ καὶ ὁ ἀμαθέστερος πάντων τῶν ἀνθρώπων κερδίσῃ τι καὶ ὠφελῇθῃ ἐκ τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν. Διότι οὐκ ἐκ κενοδοξίας, καθὼς οἱ ἐξωτερικοὶ συγγραφεῖς, ἀλλὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀκροατῶν ὅλα ταῦτα συνέταξαν οἱ ἐν ἀρχῇ ἀφθόνης ἀξιωθέντες τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος.

Οἱ μὲν δηλ. ἑξωτερικοὶ φιλόσοφοι καὶ ῥήτορες καὶ συγγρα-
φῆς ἐπειδὴ δὲν ἐζήτουν τὸ κοινὸν συμφέρον, ἀλλ' ἀπέβλε-
πον μόνον εἰς τὸ νὰ θαυματοῦσιν αὐτοὶ, καὶ ἐὰν εἶπον χρή-
σιμόν τι, καὶ τοῦτο, ὡς διὰ ζόφου τινός. μετὰ τὴν συνῆθη ἀσά-

φειάν των κατέκρυψαν. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Προφῆται
ὅπως τὸ ἐναντίον ἔκαμαν· σαφὴ ὁηλ, καὶ φανερά τὰ γεγρῶ-
μένα ἀπὸ αὐτοῦ ἔκαμαν εἰς ὅλους, ἐπειδὴ ἦσαν χονοὶ τῆς
Οἰκουμένης διδασκαλοὶ, ἵνα ἕκαστος καὶ μόνος τοῦ νῦν μν-
θάνῃ δύναται διὰ τῆς ἀναγγώσεως μόνος τὰ λεγόμενα. Καὶ
τοῦτο προαναγγέλλων ὁ προφήτης ἔλεγεν· «Ἐπονται πάντες
διδασκατοὶ Θεοῦ· καὶ οὐ μὴ εἴπῃ ἕκαστος τῶ πλησίον αὐτοῦ,
Γινώθι τὸν Κύριον, ὅτι πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ ἕως
μεγάλου αὐτῶν». Καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Κἀγὼ, ἀδελφοί,
ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγ-
γέλλων ὑμῖν τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ». Καὶ πάλιν· «Ὁ λό-
γος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας
λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως». Καὶ
πάλιν· «Ἀλλοῦμεν γὰρ σοφίαν, λέγει, οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου,
οὐδὲ τῶν ἐρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων»,
Διότι εἰς ποῖον ἔθεν εἶνε φανερά τὰ τῶν Βύθγγελλίων ὅλα·
ποῖος δὲ ἀκούων ὅτι μακάριοι εἰ πνεεῖς, μακάριοι οἱ ἐλεῆμο-
νες, μακάριοι οἱ καθροὶ τῇ καρδίᾳ καὶ ὅσα τοιαῦτα ὑπέρ-
χουσι, ὅθ' χρειασθῇ διδασκαλον διὰ νὰ ἐννοήσῃ τι ἀπὸ τὰ
λεγόμενα· Ἀλλὰ τὰ λεγόμενα περὶ τῶν σημείων καὶ θαυ-
μάτων καὶ ἱστορικῶν γεγονότων ἔθεν εἶνε καὶ εἰς τὸν τυγόντα
καταληπτά καὶ σαφῆ· Ἀφορμὴ εἶνε ταῦτα καὶ πρόσκαι καὶ
νωθρότητος δικαιολογία.

Δὲν ἐνόηεις τὰ ἐμπεριεχόμενα ; ἀλλὰ πῶς θὰ δύνηθῃς νὰ τὰ ἐνόησῃς ποτέ, ἀφοῦ οὐδὲ ἀπλῶς νὰ ἐγκύψῃς εἰς αὐτὰ θέλεις ; Ἀδελφὲ ἀνὰ χεῖρας τὸ βιβλίον· ἀνάγνωτε τὴν ἱστορίαν ὅλην, καὶ τὰ καταληπτὰ ἀφοῦ μάθῃς τὰ ἄδηλα καὶ ἀσπῆ πολλὰκις ἐπανέλθε· καὶ ἂν δὲν δύνηθῃς διὰ τῆς συνεχοῦς ἀναγνώσεως νὰ εὕρῃς τὴν σημασίαν τοῦ λεγομένου, πορεύθητι πρὸς τὸν σοφώτερον, ἐλθὲ πρὸς τὸν διδάσκαλον, ἀνακοίνωσον πρὸς αὐτὸν τὰς ἀπορίας σου, δεῖξον ὅτι ἐνδιαφέρεσαι σπουδαίως. Καὶ ἂν σὲ εἴῃ ὁ Θεὸς ὅτι ἔχεις τόσην προθυμίαν, δὲν θὰ παραβλέψῃ τὴν ὁραστηριότητά σου καὶ τὴν φροντίδα, ἀλλὰ καὶ ἂν ἄνθρωπος δὲν σὲ διδάξῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ζητεῖς, αὐτὸς θὰ σοὶ τὸ φανερώσῃ ἐξάπαντος. Ἐνθυμήθητι τὸν εὐνοῦχον τῆς βασιλείας τῶν Αἰθιοπῶν, ὅστις ἂν καὶ ἦτο βάρβαρος ἄνθρωπος καὶ ἀπὸ μυρίας περισπᾶτο φροντίδας καὶ πανταχόθεν περιεκυκλοῦτο ἀπὸ πολλὰς ἀσχολίας, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζεν ὅσα ἀνεγίνωσκεν, ἀνεγίνωσκεν ὅμως καθήμενος ἐπὶ τῆς ἀμάξης. Ἐὰν δὲ εἰς τὸν ὁρμόν τόσῃν σπουδῇ ἐδεικνυεν, ἀναλογισθῇτι πᾶσις θὰ ἦτο εἰς τὸν οἶκόν του διαμένων· ἔαν κατὰ τὸν κaireν τῆς οἰκοπορίας δὲν ὑπέφερε χωρὶς ἀνάγνωσιν νὰ μένῃ, πολὺ περισσότερον ὅτε ἐκάθητο ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἐὰν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε ἐξ ὧων ἀνεγίνωσκε, δὲν ἀπειμακρύνετο ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, πολὺ περισσότερον ἀφοῦ ἔμαθεν. Ὅτι ἐπὶ ὅσα ἀνεγίνωσκε, δὲν ἤνυθει, ἀκούσον τί λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Φίλιππος. α' Ἀρὰ γε γινώσκεις, ὃ ἀναγινώσκεις ; » Καὶ ἐκεῖνος ἀκούσας ταῦτα δὲν ἠρῳοῖσεν οὐδὲ ἠντράπη, ἀλλ' ὡμολόγησε τὴν ἀγνοίαν του καὶ λέγει· « Πῶς γάρ· ἂν δύναμην, ἔαν μὴ τις ὁδηγήσῃ με, » Ἐπειδὴ λοιπόν, ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη ὁδηγόν, τόσον ἀνεγίνωσκε, διὰ τοῦτο ταχέως εὔρε τὸν δυνάμενον νὰ τὸν χειραγωγήσῃ. Εἶδε τὴν προθυμίαν αὐτοῦ ὁ Θεός, ἀπεδέχθη

τὸν ζῆλόν του, καὶ ἔστειλε πρὸς αὐτὸν διδασκαλὸν Ἀμέως.
Ἀλλὰ δὲν εἶνε τῶρα παρὼν ὁ Φίλιππος; Ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα
τὸ κινήσαν τὸν Φίλιππον εἶνε παρὼν. «Ὅς μὴ ἀφρονιστῶμεν
περὶ τῆς σωτηρίας μας, ἀγαπητοί. ἈΤαῦτα πάντα ἐγράφη
δι' ἡμᾶς πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς ὅς τὰ τέλη τῶν αἰώνων
κατήχησεν.»

Μεγάλη ἀσφάλεια εἰς τὸ νὰ ἀποφύγῃ τις τὴν ἀμαρτίαν
 εἶνε τῶν Γραφῶν ἡ ἀνάγνωσις, μέγας κρημνὸς καὶ βράθρον
 βαθύ τῶν Γραφῶν ἡ ἄγνοια, μεγάλη προδοσία τῆς σωτηρίας
 μας τὸ νὰ μὴ φωτιζώμεθα πῶσως ἐκ τῶν θείων νόμων.
 τοῦτο καὶ αἰρέσεις ἐγέννησε, τοῦτο καὶ βίον διεφθαρμένον
 παρήγαγε, τοῦτο τὰ ἄνω κάτω ἔχει κάμει. Διότι ἀδύνατον,
 ἀδύνατον εἶνε ἄνευ ὠφελείας νὰ ἀπομείνῃ τις, ὅταν συνεχῶς
 ἀναντιώστη μὲ προσοχὴν.

ΑΙ ΕΚΑΘΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

«Τίς γάρ οὐκ ἐάλω ἐκεῖνος; Τίς δὲ τῶν μετ' αὐτὸν τα-
χθέντων ἀνθρώπων οὐ χάριν ἔχειν οἶδε τῇ θεῇ Προνοίᾳ,
ὅτι μετ' αὐτὸν ἐτέχθη;» — ἔλεγε περὶ τῶν συγγραμμάτων
τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἰς τῶν μαθητῶν αὐ-
τοῦ καὶ θαυμαστῶν, ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης. Καὶ
ἄληθως τὰ συγγράμματα ταῦτα, πάγχρυσα ἀπαυγάσματα
ἐκτάκτου καὶ ὅλως πρωτοτύπου μεγαλεφυΐας, παραμυ-
νοῦσι καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀθάνατον μνημεῖον τῆς εὐ-
κλεοῦς μνήμης καὶ τῆς ἐξόχου ἀναμορφωτικῆς ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ κοινῇ ὁράσεως τοῦ μεγάλου ἐκεί-
νου διδασκάλου καὶ Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν διεσώθη-
σαν πάντα, ἀλλὰ τὰ διασωθέντα, ὡς ἀνεκτίμητος πνευμα-
τικῆς κληρονομία, εὐθὺς μετὰ τὸν μαρτυρικὸν ἐν τῇ ἐξορίᾳ
θάνατον τοῦ ἁγίου Ἱεράρχου, ᾗξαντο διαδιδόμενα ἐν χει-
ρογράφοις ἀνὰ σύμπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ἕως δὲ τῇ
ἐφευρέσει τῆς τυπογραφίας ἐγένοντο ἀπόπειραι πρὸς ἐκδόσιν
καὶ ἐκτύπωσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ αἱ ἀπόπειραι αὗται
οὐκ ἐπιτυχέσας εἰς οὐσιωδὲς τι ἀποτέλεσμα καὶ ἐξεδούθησαν
ἢ ἐλάχιστά τινα ἀποσπάσματα ἢ λατινικαὶ τινες μεταφρά-
σεις, μολὶς δὲ κατὰ τὸ 1520 ἐξεδούθησαν ἐν Βιέννῃ αἱ εἰς τὰς
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Ἐπιστολὰς ὁμιλίαι, ἐλληνοστί,
ὡπωσοῦν πλήρεις, μετὰ προλόγου τοῦ Μαξίμου Δονάτου.
Ἀγγόντος τοῦ ἱστ' αἰῶνος καὶ ἀρχομένου τοῦ ιζ' ἐπηκολου-
θησεν ἡ ἐκδοσις τῶν Ἑρμηνειῶν εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην,
ὡς ἡ τοῦ Κομμελίνου εἰς τόμους τέσσαρας (1591—1602).
Μετὰ δεκαετίαν ἀνεφάνη ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐκδοσις τοῦ Σ-
αβιλίου ἐν Ἐτόνῃ (1610—1612). Ὁ ἀγγλος ἐπιστήμων μα-
θηματικὸς καὶ σπουδαῖος ἐλληνοστίς Σαβίλιος, διὰ πολλῶν
κόπων καὶ ἀναλωμάτων ἔβηραις πλείστα χειρογράφα ἐκ πολ-
λῶν τῆς Εὐρώπης βιβλιοθηκῶν, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς ἐκδό-
σεως τοῦ Κομμελίνου, ᾗξατο ἐκείδων εἰς τόμους ἑπτὰ ἀπαν-
τα τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, προκίχας τὴν
ἐκδόσιν αὐτοῦ διὰ πολλῶν σημειώσεων καὶ σπουδαίων προ-

λόγων, συνεκδοῦς ἅμα ἐν ὁδοῖς τόμῳ τὴν βιογραφίαν τοῦ ἁγίου Ἰεράρχου ὑπὸ Γεωργίου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, Συμμεῖον Μεταφραστοῦ καὶ Ἀνωτόμου μετὰ καὶ τοῦ ἐγκωμίου Λέοντος τοῦ Σοφοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ ὁμῶς λατινικῆς μεταφράσεως κατέστητε τὴν ἐκδοσιν ταύτην δύσχρηστον τοῖς ἐν τῇ Δύσει, διὸ καὶ ὁ Ἰησοῦτης Φρόντις Δουκαῖος ἀνέλαβε νέαν ἐκδοσιν, προῶς ὁμῶς θινόντος τοῦ ἐκδότου ἐξηκολούθησαν τὴν ἐκδοσιν ταύτην οἱ ἀδελφοὶ Μόρελοι. Οὕτω δὲ ἐν ἔτει 1636 ἀναφανήν ἐν Πικρισίῳ πλήρης μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως ἐκδοσις τῶν Ἀπάντων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου. Ἡ ἐκδοσις αὕτη ἀνετυπώθη ἐν Φραγκφορτίῳ (1698), ἐν Μογουντιακῷ (1702) καὶ αὖθις ἐν Φραγκφορτίῳ (1702).

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡ' αἰῶνος ἄρχεται νέα γιγάντειος ἀληθῶς ἐργασία πρὸς πληρεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν ἐκδοσιν τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Ὁ Μοναχὸς Μοντφωκὼν (Montfaucon), μοναχὸς τοῦ τάγματος τῶν Βενεδικτίνων, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ τάγματος αὐτοῦ εἰς Ἰταλίαν, ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς ὁποίας ἐμελέτησεν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν τὰ χειρόγραφα τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἁγίου Ἱεράρχου. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Παρίσιους καὶ βοηθούμενος ὑπὸ ἐτέρων λογίων μοναχῶν, εἰργάσθη ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς πόλεως ἐκεῖνης, μελέτησας ὑπερτριπικῶς αἱ χειρόγραφα, καὶ μετὰ τεσσαρακοναετῇ περιποῦ χαλκέντερον ἐργασίαν, ἐξέδοτο εἰς δέκα καὶ τρεῖς τόμους τὰ Ἀπαντα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἐν Παρίσις 1718. Ὡς μετὰ εἰκοσαετίαν ἀπέδειξεν ὁ ἀγγλος Φίλδ ἐκδούς ἐν Ὁξφόρδῃ (1838) συγγράμματά τινα τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, ἡ μεγάλη αὕτη ἐκδοσις τῶν Βενεδικτίνων δὲν ἦτο ὑπερτέρα ἐλλείψει, οὐχ ἦττον ἔκτοτε παραμένει αὕτη πολὺτιμον κειμήλιον τῆς καθόλου φιλολογίας καὶ δὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς. Οἱ πρόλογοι καὶ αἱ σοφαὶ σημειώσεις τοῦ ἀκαμάτου ἐκδότου εἰς ἐκαστὴν ἀρχὸν ὁμιλῶν τοῦ ἁγίου Πατρός, αἱ βιογραφικαὶ καὶ περὶ αὐτοῦ σημειώσεις, αἱ πολυπληθεῖς ἐνδείξεις περὶ τῶν θεωριῶν καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου ἐκείνου διδασκάλου, δι' ὧν κατεπλουτίσθη ἰδίως ὁ τελευταῖος τόμος, κατέστησαν τὴν ἐκδοσιν ταύτην περισπούδαστον καὶ ὅλως ἀνεκτίμητον. Διὸ καὶ ἐπανειλημμένως ἡ ἐκδοσις τῶν Βενεδικτίνων ἀνετυπώθη ἐν Βενετίᾳ (δις 1734—1741 καὶ 1780) καὶ ἐν Παρίσις ἔτι ἅπαξ (1839) εἰς τόμους δεκατρεῖς ἐξ εἰκοσὶ καὶ ἑξ τευχῶν, συμπεριελθὼν δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ Πατρολογία τοῦ Μινιού (1858—1862) ὅστις ἐπηγώρθετε πολυλαχοῦ καὶ ἀποκατέστησε τὸ κείμενον κατὰ τὰς ἐν τῷ μεταξὺ γενομένης ἀποραδιῶς ἐκδόσεις διαφόρων συγγραμμάτων.

Παρ' ἡμῶν, δυστυχῶς, πτωχαὶ τινες μόνον ἀπόπειραι ἐγένοντο πρὸς ἐκδοσιν τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου. Ἡ δὲ ἀρχομένη τοῦ αἰῶνος τούτου ὁ Μολδοβλαχίας Ἡγεμὼν Σουτσάσ, ἔγραφε (29 Νοεμβρίου 1819) τῇ Πατριάρχῃ Γρηγόριῳ ὅτι αἱ Πανιερώτατοι Μολδοβλαχίας Βενεμίν και Εἰρηνουπόλεως Γρηγόριος μετ' ἄλλων τινῶν ζήλων θέλω κινούμενοι συνέθεντο ἐκδίδουσι τὰ ἅπαντα τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. » Δυστυχῶς ὁμῶς ἡ ἀπόπειρα αὕτη ἀπέτυχε. Μετὰ πενήτηνδεκα σχεδὸν ἔτη ἐγένετο νέα ἀπόπειρα, ἀλλὰ μόλις καὶ πάλιν ἐξεδόθησαν τό-

μοι τινές (ἐν Ἀθήναις 1872). Νῦν ἐξαγγέλλεται νέα ἐκδόσις μετὰ ποσοφράσεως μέλιστα ἀκριβεστάτης, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς προσδίδει εἰς τὴν ἐκδόσιν ταύτην ὅλως ἐξαιρετικὴν σημασίαν, οὐδείς δέ, κατανοῶν ὅπως αὐτὴν τὴν ἀξίαν τῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγίστου ἐκείνου Ἱεράρχου, δὲν θὰ ἐπικροτήσῃ τὴν ἐκδόσιν ταύτην καὶ δὲν θὰ εὐχρησθῇ, ὅπως ἀχρὴ αὕτη εἰς αἰσίον τέλος ἔνα καὶ ἡμεῖς, τέλος, ἀποκτήσωμεν τὰ συγγράμματα τοῦ διδασκάλου ἐκείνου τοσούτων γενεῶν καὶ τοσούτων λαῶν.

Χ. Α. Π.

ΜΑΣΣΟΝΙΚΑ

Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΣΣΟΝΙΚΑ ΔΙΚΤΥΑ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. — Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐν σελίδι 151, στίχῳ 46—47 ἀντὶ ἐπικρισίαν θεοῦ ἐκκλησίαν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο ἐν Αἰγίῳ τελετὴ ἐπὶ τῇ καταθέσει τοῦ θεμελίου λίθου τῆς ἐκεῖ Λαϊκῆς Σχολῆς τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀνεγειρομένης δαπάναις τοῦ κ. Ξενοφ. Σταυρουλοπούλου. Πλήθος λαοῦ εἶχε καταλάβει τὸν περὶ τῶν θεμελίων χώρον, ἔνθα ἐπαιάνιζε καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ. Μετὰ τὴν συνήθη δοξολογίαν ἔλαθε τὸν λόγον ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ κ. Μιχ. Γαλανός μεταβάς ἐπὶ τούτῳ εἰς Αἰγίον, καὶ κατέδειξεν ὅποιαν ἐπίδρασιν θέλει ἔχει ἐπὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ λαοῦ μορφώσεως καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ διαπλάσεως ἡ ὑπαρξὶς ταιαύτης αἰθούσης. Ὁ κ. Σταυρουλόπουλος ὡρμήθη πρὸς τοῦτο ἐκ τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος γενομένης μεγάλης συγκεντρώσεως κατὰ τὰς ὁμιλίας τοῦ κ. Μιχ. Γαλανοῦ. Ἡ δαπάνη ὑπελογίσθη εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας δραχμῶν. Διὸ ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» εὐγνωμονῶν ἐκφράζει πρὸς τὸν κ. Σταυρουλόπουλον τὰ ἐγκάρδια αὐτοῦ συγχαρητήρια, καθ' ὅσον ἀντὶ ἀπολαύσεων ὕλικῶν καὶ ματαίας ἐπιδείξεως προτιμᾷ νὰ διαθέτῃ τὸ χρῆμά του πρὸς πνευματικὸν ὄφελος τοῦ πληθους.

— Συνήλθεν ἐν Χάγῃ τὸ διεθνὲς Συνέδριον τῆς εἰρήνης. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖσι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Συνεδρίου τούτου, εὐχάριστον ἐν τούτοις εἶνε, ὅτι αἱ διάφοροι κυβερνήσεις κατανοοῦν, ὅτι πρέπει νὰ δεσπόσῃ τῆς ἀγάπης τὸ πνεῦμα καὶ ἀποτροπίζονται τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος. Ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς εἰσδύσῃ εἰς τὰς καρδίας ὅλων καὶ διαπλάσῃ αὐτάς, ὅταν ἐκλείπωσιν αἱ ἀμοιβαῖαι τῶν ἐθνῶν ἀντιζηλίαι καὶ αἱ πλεονεξίαι, ὁ πόλεμος ἀφ' ἑαυτοῦ θέλει περιέλθῃ εἰς ἀχρησίαν καὶ διεθνὴς Διαιτησία θὰ λήγῃ πάντα τὰ ἀναφυόμενα ζητήματα.

— Ὁ Μητροπολίτης Στραωνίτης διὰ τηλεγραφῆματι αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι τῇ ἐπεμβάσει τῶν ἐπιτοπίων διοικητικῶν ἀρχῶν ἠνεψγεί ὁ ἱερός ναὸς τῆς Κοινοῦτος Βαλαντέβου, ὅστις ἕνακα φιλονεικίων διετέλει κεκλεισμένος.

— Ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος διέταξε τὴν ταχεῖαν ἐξέτασιν καὶ διακανόνισιν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων διατελουσῶν ἐν τοῖς ἁρμοδίαις κυβερνητικοῖς τμήμασιν. Ἐκ τὸς δὲ τούτου διέταξε νὰ ἀποσταλῇ καὶ ἐφέτος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσὸν πρὸς θεραπείαν τῶν πολλαπλῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀναγκῶν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδὴ τὴν Ἰερὰν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγινωσκόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 16 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξων ια' 19—30.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. Δ' 5—42.

Κυριακὴ 23 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξων ις' 16—34.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. Θ' 1—38.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
8—9 μ. μ.

Σαββάτῳ 15 Μαΐου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου
Κυριακῇ 16 » Π. Καρολίδης
Τετάρτῃ 19 » Δ. Παπαδόπουλος
Παρασκευῇ 21 » (ἐορτὴ Ἀγ. Κωνσταντίνου) Χ. Ἰωαννίδης

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης

5—6 μ. μ.

Κυριακῇ 16 Μαΐου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου
Ἐν ταῖς Φυλακαῖς Παλαίου Στρατωνος
Τμήμα καταδικῶν.

Τρίτῃ 18 Μαΐου 5—6 μ. μ. Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου
Πέμπτῃ 20 » » »

Ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ 4—5 μ. μ.

Παρασκευῇ 21 Μαΐου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου
Σαββάτῳ 15 Μαΐου 8—9 μ. μ. Δ. Παπαδόπουλος
Κυριακῇ 16 » 5—6 μ. μ. Πηνέρ. Δουληγιέρης
Παρασκευῇ 21 » 5—6 μ. μ. Δ. Παπαδόπουλος

ΤΥΠΟΙΣ ΑΡ. Ζ. ΔΙΑΛΗΞΜΑ ΚΑΙ Κ. ΣΑΡΑΝΤΙΝΟΥ